

A Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2019. február 21. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt és társa ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2018. október 3. napján kihirdetett 25.B.326/2017/19. számú ítéletét a fellebbezéssel érintett I. r. vádlott vonatkozásában helybenhagyja.

A fellebbezési eljárásban felmerült 12.000 (tizenkettőezer) Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

Indokolás

A Debreceni Törvényszék a fellebbezéssel érintett I. r. vádlottat emberölés bűntettének kísérlete [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban Btk.) 160. § (1) bekezdés] miatt 4 év szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani azzal, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A szabadságvesztésbe a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította. Az elsőfokú bíróság rendelkezett továbbá a lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen az ügyész I. r. vádlott terhére, a kiszabott büntetés súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést. Indokai szerint az elsőfokú bíróság az enyhítő körülményeknek eltúlzott nyomatékot tulajdonítva tévedett, amikor a szabadságvesztés büntetést az enyhítő szakasz alkalmazásával szabta ki. A vádlottak kölcsönösség talaján állva, lényegtelen személyes véleménykülönbségből eredően keveredtek verekezésbe. Az I. r. vádlott kitarató szándékkal, a társadalmi együttélés szabályait súlyosan megsértve, garázda jelleggel, a késsel irányzottan szúrva követte el a bűncselekményt. Nyomatékos súlyosító körülmény az ittas elkövetés, valamint, hogy e vádlott már korábban is volt büntetve erőszakos bűncselekmények miatt és fokozottan súlyosítja a büntetést a hasonló jellegű bűncselekmények elszaporodott volta is. Erre tekintettel a szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamának felemelésére tett indítványt.

I. r. vádlott védője elsődlegesen jogos védelem címén felmentés érdekében, másodlagosan enyhébb minősítés megállapítása és a büntetése enyhítése céljából élt jogorvoslattal. A védő a fellebbezés

írásbeli indokolásában (4. számú másodfokú irat) előadta, hogy az elsőfokú bíróság tévedett, amikor elvetette e vádlottnak a jogos védelemre hivatkozó védekezését. A vádbeli konfliktushelyzetet ugyanis II. r. vádlott idézte elő magatartásával. Álláspontja szerint a tényállásból mellőzendő, hogy az erőszakos cselekményhez vezető szituációt mindkét fél kölcsönös, verbális összetűzése és kölcsönös dulakodása idézte elő, mert II. r. vádlott állt kizárólag a jogtalanság talaján. A védő kifogásolta az ítélet indokolásában azon kitételt, mely a cselekmény motívuma kapcsán lehetőségre utalt, mert az ítéletben feltételezéseknek nincs helye. I. r. vádlott combtájéki szúrt sérülése kapcsán is feltételezésekbe bocsátkozott a bíróság. Ha a sérülést nem e vádlott okozta magának, úgy azt kizárólag II. r. vádlott cselekménye hozta létre. Ezen esetben pedig kijelenthető, hogy az I. r. vádlott jogos védelmi helyzetben cselekedett. Elsődlegesen ezért jogos védelemre hivatkozva a Btk. 22. § (3) bekezdésének megállapítását és a vádlott felmentését, másodszorban - két eseti döntésre hivatkozva - a vádlott cselekményének enyhébb, életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérletének minősítését és a büntetés lényeges enyhítését, a vádlottal szemben végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés alkalmazását indítványozta.

II. r. vádlottal szemben az ítélet első fokon jogerőre emelkedett.

A ... Fellebbviteli Főügyészség a Bf.381/2018/4-I. számú átiratába I.r. vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezést fenntartva e vádlott tekintetében az ítélet megváltoztatását, a büntetés lényeges súlyosítását, egyéb részben a határozat helybenhagyását indítványozta.

Az ítélet tábla a fellebbezéseket a Be. 599. § rendelkezései szerint eljárva nyilvános ülésen bírálta el.

A nyilvános ülésen az ügyész a vádhatósági fellebbezéssel és az írásbeli észrevételével egyezően tett indítványt az ítélet büntetést kiszabó rendelkezéseinek megváltoztatására, egyéb részben helybenhagyására.

I. r. vádlott védője a védelmi fellebbezést és indokait a nyilvános ülésen fenntartotta. A vádlott csatlakozva védőjéhez felmentését kérte.

A fellebbezések nem alaposak.

Az elsőfokú bíróság a tárgyalást részben még a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (továbbiakban régi Be.) alapján folytatta le, azonban határozatát már 2018. július hó 01. napja, a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (továbbiakban Be.) hatályba lépése után hozta meg és a másodfokú eljárásra is értelemszerűen a Be. hatálya idején kerül sor. A felülbírálat során a Be. 868. § (1) bekezdés értelmében a hatályos eljárási törvényt kellett alkalmazni annak rögzítésével, hogy a Be. 870. § (1) bekezdésének megfelelően a törvény hatályba lépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásban az azt megelőzően, a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmények akkor is érvényesek, ha ezt a Be. másként szabályozza.

Az ítélet tábla a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján - eltérő törvényi rendelkezés hiányában - az ítélet megalapozottságát, illetve az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indoklás helyességét és az eljárási szabályok megtartását arra tekintet nélkül bírálta felül, hogy ki és milyen okból fellebbezett (teljes revízió), mely a Be. 590. § (9) bekezdés értelmében kizárólag a fellebbezéssel érintett I.r. vádlottra vonatkozó ítéleti rendelkezéseket és ítéletrészeket érintette.

A Be. 590. § (3) bekezdése szerint - miként a fellebbviteli főügyészség is kiemelte - korlátozott felülbírálatra nem kerülhetett sor, mert a fellebbezést nem kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdése alapján jelentették be, a perorvoslatok ugyanis támadták a tényállást és a bűnösség megállapítását is. Így a másodfokú eljárásban teljes volt a felülbírálat.

A felülbírálat során az ítélőtábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le. Nem vétett sem abszolút, sem olyan súlyos relatív perjogi hibát, mely az érdemi felülbírálatot kizárja, ilyen eljárási szabálysértésre a fellebbezők sem hivatkoztak. Az elsőfokú bíróság a már idézettek szerint a régi Be. szabályai alapján folytatta le az eljárását, a revízió során azonban a Be. normáival összefüggésben is vizsgálendő volt az eljárási szabályok megtartása és az esetleges perjogi hibákat már az új törvény rendelkezései szerint kellett értékelni. E körben rögzíthető, hogy nem került sor a Be. 608. § (1) bekezdés a-f) pontjában írt feltétlen, valamint a 609. § (1) bekezdésében és a (2) bekezdés a-e) pontjaiban szabályozott relatív eljárási szabálysértésre.

A törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és megalapozott tényállást állapított meg, mely csak szűk körben volt hiányos az elkövetés eszközét illetően [Be. 592. § (1) bekezdés a) pont]. Hiányosságot jelent, hogy a törvényszék az elfogadott és helyesen hitelt érdemlőnek talált orvosszakértői bűnjelvizsgálat adatai ellenére az eszköz több lényeges paraméterét (a kés rugós volta, az eszköz teljes hossza, a penge jellemzői, nyithatósága) nem rögzítette, melyek késsel véghezvitt támadás esetén releváns tényeknek minősülnek és befolyásolhatják a cselekmény jogi értékelését is.

Emellett az elsőfokú bíróság a vádlott olyan korábbi büntetéseit foglalt tényállásba, melyeket a bűnügyi nyilvántartás már nem tartalmaz, ezen elítéléseknek már nincs joghatása, így a tényállásban való rögzítésük szükségtelen.

A másodfokú bíróság a nem súlyos, részbeni megalapozatlanságot a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjában írt jogkörében a következők szerint egészíti ki, illetve helyesbíti.

- Az ítélet 3. oldalán írt tényállásrészből a vádlott korábbi büntetéseire vonatkozó tényeket mellőzi.
- 5. oldal 2. bekezdés: I. r. vádlott II. r. vádlottat pontosan egy 8 cm pengehosszúságú, 19 cm teljes hosszúságú, behajtható pengéjű rugós késsel szúrta meg. A hegyben végződő, egyélű, házilag köszörült penge élének hossza 7,3 cm, a penge a markolatnál 1,4 cm széles, a legnagyobb vastagsága 0,3 cm. A 11 cm hosszú nyél kopott, bordó műanyaggal borított, 1x0,5 cm Victorinox emblémával díszített. A rögzített penge nyélből való kinyitását egy 1x1,2 cm-es szürke műanyag gomb biztosítja.

A másodfokú bíróság a tényállást az orvosszakértői bűnjelvizsgálat adatai (nyomozási irat 225. lap) alapján egészítette ki.

A kiegészítéssel a tényállás teljes mértékben megalapozottá vált és a Be. 593. § (3) bekezdése alapján a másodfokú ítélezés alapját képezte.

Az elsőfokú bíróság az ügy helyes eldöntése szempontjából lényeges bizonyítékokat megvizsgálta és azokat a logika szabályai szerint igen gondosan, alaposan értékelte. Számba vette I. r. és II. r. vádlottak belső ellentéteket is hordozó és egymásnak is ellentmondó vallomásait, valamint a

cselekményt közvetlenül észlelő tanú 7, tanú 13 és tanú 10 tanúvallomásait. Gondosan mérlegelte a többi tanú vallomását, a helyszín adatait, az orvosszakértői véleményt és a lényeges okiratokat is. A bizonyítékok egyenként és kölcsönös értékelése után a közvetlen bizonyítékok alapján és azokból logikus ténybeli következtetéssel helyesen állapította meg, hogy a két vádlott kölcsönösen dulakodott, mint ahogy azt is, hogy a dulakodás során I. r. vádlott szúrta meg több ízben a fegyvertelen II. r. vádlottat. Körültekintően vizsgálta az elsőfokú bíróság a jogos védelem megállapítására alkalmas tények rögzíthetőségét és alapos indokolás mellett döntött úgy, hogy I. r. vádlott sérülései, külön hangsúlyosan a comb szúrt sérülése ellenére miért nem látta igazoltnak, hogy őt megszurta, vagy, hogy négy fő bántalmazta. Ezt ugyanis a szemtanúk nem támasztották alá és az orvosszakértői vélemény alapján sem zárható ki, hogy a dulakodás során önmagát sebezte meg az I. r. vádlott. Kétséget kizáróan valóban nem állapítható meg az önkezü szúrás, de az kizárható, hogy II. r. vádlott támadott a késsel.

Az elsőfokú ítélettől eltérő - jogos védelmet megalapozó - tényállás megállapítását és I. r. vádlott felmentését célzó védelmi fellebbezés a bizonyítékok okszerű mérlegelésén keresztül támadta a megalapozott tényállást, mely a tényálláshoz kötöttségnek a Be. 591. § (1) bekezdésében megfogalmazott elvéből következően eredményre nem vezethetett. A tényállás megalapozottsága esetén a bizonyítékok eltérő mérlegelésére és eltérő tényállás megállapítására nem kerülhet sor. A védelem nem jelölt meg olyan új bizonyítékot vagy tényt, mely a másodfokú eljárásban bizonyítást vagy eltérő tények megállapítását indokolta volna. A tényálláshoz kötöttség elvi indokát a Be. 167. § (3), (4) bekezdése adja, ami szerint a bizonyítás eszközeinek és a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott ereje, a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. Ezáltal biztosított a bizonyítékok hitelt érdemlőségének meggyőződés szerinti, szabad értékelése és védett mikénti értékelése (Kúria Bhar.III.1.201/2018/10.). Mindezen elvek érvényre jutása garantálja az elsőfokú bíróság ún. ténybíróági jellegét.

A védői fellebbezés kapcsán megjegyzendő, hogy az elsőfokú bíróság az előzményekre nézve is megalapozottan állapította meg a tényállást és téves - a bizonyítékok mérlegelésének támadásán - alapuló azon védelmi hivatkozás, hogy kizárólag II. r. vádlott volt az, aki a konfliktushelyzetet előidézte és kizárólag ő állt a jogtalanság talaján.

A védő érvelése annyiban osztható, hogy a bíróságnak a tényállásban a releváns tényeket egyértelműen, félreértés és kétségre utalás nélkül kell megállapítania. E követelménynek a tényállás eleget tett. A bíróság a védő által felhívott 20. oldal 2. bekezdésében nem tényeket állapított meg, hanem az elmeorvosszakértői és pszichológiai szakértői vélemény adatait értékelte. Az viszont tény, hogy a vádlott ittassága közrehatott az erőszakos cselekmény elkövetésében és az ittasság köztudottan elősegíti az indulat vezérelte magatartást.

Az elsőfokú bíróság az ítélet 16. oldalán foglalkozott I. r. vádlott szúrt combsérülésével. A bíróság a tényállásban az ellentétes adatok alapján kétséget kizáróan nem állapította meg azt, hogy II. r. vádlott okozta a sérülést, de azt sem, hogy önkezü sérülésokozás történt. A mérlegelés azon megállapítása, hogy nem zárható ki, miszerint a dulakodás során önmagának okozta a sérülést az I. r. vádlott, nem kifogásolható és ebből semmiképp sem következik, hogy azt II. r. vádlott idézte elő. A ténykérdés lényege, miszerint a bíróság nem állapította azt meg, hogy II. r. vádlott szúrta meg I. r. vádlott combját, és ennek van érdemi jelentősége.

Az elsőfokú bíróság a tényállás tekintetében is igen alaposan, részletesen megindokolta döntését. A bizonyítékok értékelésével kapcsolatosan azonban szükséges a következők megjegyzése. A Be. 561.

§ (3) bekezdés d) pontjának előírása szerint az ügydöntő határozat indokolása tartalmazza azoknak a bizonyítékoknak a *megjelölését*, amelyekre a bíróság a döntését alapozta, valamint annak rövid indokolását, hogy a bíróság a tényállás megállapításánál milyen bizonyítékokat és miért vagy miért nem fogadott el. A régi Be. 258. § (3) bekezdés d) pontjához képest a hatályos törvény az ítélet rendszerint legterjedelmesebb indoklásrészét szűkíteni kívánja. Elég a lényeges bizonyítékok megjelölése és összevetése, azaz annak indokolása, hogy egyes bizonyítékok miért képezhetik a tények alapját, mások pedig miért nem. Az elsőfokú bíróság már a Be. hatálya idején az elfogadott bizonyítékokat nem csak megjelölte, hanem több helyen jegyzőkönyvi részletességgel ismertette, mely szükségtelen és az új törvényi rendelkezésekben megfogalmazott ítéletszerkesztési egyszerűsítés ellen is szól. Mindez érdemi perjogi hibának nem tekinthető, de célszerű a mérlegelés indokolását a törvényi előírások pontos betartásával megszerkeszteni, mely az ítéletet közérthetőbbé teszi és megkönnyíti a ténybeli revíziót is. Ez elvi kérdés, azért az ítéletábra indokoltnak tartotta a kiemelést.

Az elsőfokú bíróság - a büntethetőségi akadály hiányára is figyelemmel - törvényesen vont következtetést a fellebbezéssel érintett I. r. vádlott bűnösségére és a cselekmény minősítése is megfelel az anyagi jognak.

I. r. vádlott cselekménye a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző alapeseti emberölés büntettének kísérletét valósította meg, mely kísérlet befejezett és közeli. Az elsőfokú bíróság a bűnösség és minősítés kérdésében is igen részletes - a dogmatikai és elméleti alapokra, valamint a bírói gyakorlatra is kitérő - indokolást adott.

Amint az elsőfokú bíróság helyesen megállapította a Kúria 3/2013. Büntető jogegységi határozatában írt iránymutatásnak megfelelően, a vádlott terhére az eshetőleges ölési szándékot. Az indokolás e részben csak annyi helyesbítést igényel, hogy I. r. vádlott ittassága és ennek folytán az alanyi oldal nem teljes volta miatt az elkövető aktuális tudattartalmára, és ezáltal a szándékára, a szándék formájára a tárgyi tényezők alapján lehetett következtetést vonni (III. számú Büntető Elvi Döntés).

Az elkövetés eszköze (hegyes, nem csekély pengehosszú, élesre köszörült kés), a kifejtett erőbehatások száma, mértéke, a támadott testtájék, különösen a szív táji, irányzott szúrás alapján biztonsággal megállapítható az eshetőleges ölési szándék. Nem osztotta a másodfokú bíróság a védelmi álláspontot, miszerint a vádlott cselekménye - büntethetőséget kizáró ok megállapításának hiányában - csak életveszélyt okozó testi sértés kísérletének minősíthető. A részletezett körülményekre figyelemmel ugyanis a szándékos emberölés elkövetésének ismérvei maradéktalanul rögzíthetők annak megjegyzésével, hogy a szív tájéki szúrást, a szív tájék késsel támadását a természetes szemlélet is ölési cselekménynek tekinti. Külön hangsúlyos, hogy a szív tájéki szúrás izomba hatolt, varratot igényelt, gyógytartama 8 napon túli volt. A tettelegesség célzott volt és határozott, a vádlottnak számolnia kellett a támadott testtájék közismert anatómiai jellemzőire is tekintettel a halálos eredmény bekövetkezésének lehetőségével (Legfelsőbb Bíróság Bf.IV.1.367/1998/3.).

A védő fellebbezésének indokolásában és perbeszédében két eseti döntésre hivatkozott, melyek érvei szerint „analóg” alkalmazhatók jelen cselekményre, mert hasonló tényállás alapján a bíróság az elkövetők cselekményét életveszélyt okozó testi sértésnek minősítette. A védő indokaival szemben a megjelölt döntések tényállása azonban eltérő. Az egyik ügyben a bíróság valóban elülső mellkasi szúrást állapított meg, azonban a terhelt csak egy ízben és kis-közepes erővel sebezte meg a sértettet, 8 napon belül gyógyuló szúrt-metszett sérülést okozva, melyet elcsúszó mozdulat

eredményezett. E mozdulat szúrásban végződött, de a sérülést okozó erőhatás kaszáló mozdulattal is indulhatott (Legfelsőbb Bíróság Bfv.III.318/2007/5.). A másik ügyben pedig részben hátí, lapockatáji, csapva ejtett szúrás került megállapításra a sértett bal alkarjának és jobb combjának megsebzése mellett. A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati eljárásban külön kifejtette, hogy előlről irányuló mellkasi szúrásnál sokkal inkább fennáll a mellkas megnyitásával járó és ezáltal az élet kioltását eredményező sérülés kialakulásának veszélye. A határozat ezen indokai a védői fellebbezéssel szemben az elsőfokú bírósági minősítés törvényességét támasztották alá (Legfelsőbb Bíróság Bfv.II.308/2004/10.). A védő jogi álláspontját ezért az általa hivatkozott döntések nem igazolták. A védő a Bírósági Határozatok döntvényszámaira tévesen hivatkozott, azonban az idézett határozatok ügyszámuk alapján beazonosíthatók voltak.

Az elsőfokú bíróság megalapozott és meggyőző indokolást adott arra nézve is, hogy miért nem állapítható meg I. r. vádlott javára a jogos védelem mint büntethetőséget kizáró ok. A Btk. 22. § (1) bekezdés szerinti jogos védelem korlátját - azaz a jogos védelem megállapíthatóságának akadályát képezi többek között a kölcsönös kihívás elfogadása, mely mindkét fél számára a jogtalanság állapotát hozza létre (Kúria 4/2013. Büntető jogegységi határozat I.1., Kúria Bfv.III.207/2018/9.).

Az irányadó tényállás alapján a magánál kést tartó és azzal támadó I. r. vádlott is a jogtalanság talajára került, II. r. vádlott kihívását elfogadta és részben a helyszínt is váltva, időben is bizonyos fokig elhúzódóan kölcsönösen dulakodott a fegyvertelen vádlott-társ passzív alannal, mely kizárja, hogy javára a bíróság a Btk. 22. § (1) bekezdésében írt büntethetőséget kizáró okot megállapítsa.

Az elsőfokú bíróság indokaival a másodfokú bíróság egyetértett. A kölcsönös dulakodás ellenére lehetne más az anyagi jogi helyzet, ha a tényállás tartalmazná, miszerint II. r. vádlott a késsel megszúrta I. r. vádlottat, mert ezen esetben az elkülöníthető cselekményre külön vizsgálni kellene a jogtalan támadás lehetőségére tekintettel a védelmi cselekmény szükségességét. Ilyen tényeket azonban a megalapozott tényállás nem tartalmazott, így a kölcsönös terhelti dulakodás miatt a védelmi fellebbezés indokaival szemben a jogos védelem megállapítására nem kerülhetett sor.

A védő fellebbezésében a Btk. 22. § (3) bekezdésében megfogalmazott büntethetőségi akadályra is hivatkozott. E törvényhely szerint nem büntethető, aki az elhárítás szükséges mértékét ijedtségből vagy menthető felindulásból lépi túl. Ez az anyagi jogi helyzet feltételezi a jogtalan támadás megindítását vagy közvetlen fenyegetését. A megtámadottnak pedig a védelmi cselekmény aránytalansága esetén is büntetlenséget eredményez. Az irányadó tényállás szerint azonban II. r. vádlott részéről nem állapítható meg olyan jogtalan támadás - részben a kölcsönös jogtalanság miatt -, ami I. r. vádlott oldalán jogszerűen megnyitotta volna a védelmi cselekmény kifejtését. Jogos, szükséges védelmi cselekmény hiányában szóba sem kerülhet az elhárítás szükséges mértékének túllépése.

A bűnösséget érintő indokolás kapcsán megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy az tartalmilag kifogástalan, de ilyen mélységű dogmatikai megközelítés nem szükséges a bírósági határozatban. Másfelől a jogirodalmi, kommentári hivatkozás úgy szabályos, ha a bíróság az idézett mű lényeges publicisztikai adatait felhívja, melyre nem került sor, a bíróság általánosságban „Btk. Kommentár” hivatkozott, mely azért is pontatlan, mert több anyagi jogi kommentár született a Btk. hatályba lépése óta.

Az elsőfokú bíróság I. r. vádlott vonatkozásában a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket nagyrészt helyesen feltárta. A vádlott büntetett előélete azonban külön nem súlyosít, mert részben több mint tíz évvel, illetve közel tíz évvel ezelőtti garázdaság vétsége miatti elítéléseit a bűnügyi

nyilvántartás adatai már nem tartalmazzák, így a módosítást követően már a tényállás részét sem alkotják. Súlyosító tényező azonban a garázda elkövetés (56. BK vélemény III.2.). A vádlott gyengeelméjűsége a beszámítási képesség korlátozottságának hiánya miatt - ide nem értve értelemszerűen az önhibából eredő ittasság alanyi oldalra gyakorolt hatását - enyhítőként nem vehető figyelembe, tekintettel arra is, hogy az irányadó tényállás alapján nem igazolt, miszerint ezen állapota segítette elő a bűncselekmény elkövetését (56. BK vélemény II. 4.). További enyhítő körülmény azonban a szándék eshetőleges volta (56. BK vélemény II.10.), a vádlott részbeni beismerő vallomása és az a tény, hogy a cselekmény során maga is megsérült. Az időmúlás nyomatéka csekély, mert az elkövetéstől eltelt két és fél év nem tekinthető jelentősnek, figyelemmel a cselekmény büntethetőségének elévülési idejére is.

Az elsőfokú bíróság ettől függetlenül I. r. vádlottal szemben a büntetési célok elérésére alkalmas, a büntetés-kiszabási elveknek megfelelő, tett arányos és az egyéniesítést is kifejezésre juttató szabadságvesztés büntetést szabott ki. A vádlotti cselekmény kísérleti szakban maradása, az eshetőleges szándékú elkövetés, valamint különösen a *jelentős sértetti közrehatás* miatt a bíróság valóban indokoltan tért el a büntetési tétel középmértékétől és törvényes az enyhítő szakasz alkalmazása is.

A büntetés a másodfokú határozatban foglaltak szerint kiegészített nagy nyomatékú enyhítő körülményekre figyelemmel túl enyhének nem tekinthető, lényeges súlyosítása nem indokolt, ezért az arra irányuló ügyészi fellebbezés eredményre nem vezethetett. A törvényszék az ügyészi fellebbezés indokolásában felhozott körülményeket alapvetően megfelelően értékelte. Az elkövetés módja, eszköze, a szűrés irányzott volta külön nem súlyosíthat, mert a bíróság e tárgyi tényezők alapján minősíthette a vádlott cselekményét emberölés büntettének kísérleteként. A büntetés kiszabása során e tények külön értékelése a kétszeres értékelés tilalmába ütközne. Hasonló a helyzet a kölcsönös elkövetés tekintetében, mert ez a körülmény zárja ki részben a jogos védelem szabályainak alkalmazását.

Az egyfokú lezárással meghatározott 4 év börtönbüntetés túl szigorúnak sem ítéltető, ezért a másodfokú bíróság az enyhítésre irányuló védelmi fellebbezést sem találta alaposnak.

I. r. vádlott vonatkozásában a közügyektől eltiltás büntetés kiszabása és mértéke törvényes, mint ahogy megfelelnek a törvénynek az előzetes fogvatartás beszámítására, a feltételes szabadságra bocsáthatóságra, a lefoglalt bűnjelekre és a bűnügyi költség viselésére vonatkozó ítéleti rendelkezések is.

A kifejtettekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezéssel érintett I. r. vádlottra nézve a Be. 605. § (1) bekezdésének alkalmazásával - alapvetően helyes indokainál is fogva - helybenhagyta.

Az ítélet tábla a másodfokú eljárásban a jeltolmács közreműködésével kapcsolatban felmerült bűnügyi költséget a Be. 613. § (1) bekezdése alapján állapította meg. E költség viselésére a vádlott a Be. 576. § (1) bekezdése szerint nem kötelezhető, ezért azt az állam viseli.

Debrecen, 2019. február 21.

Dr. Elek Margit sk. a tanács elnöke, Dr. Háger Tamás sk. előadó bíró,

Dr. Bakó József sk. bíró

ZÁRADÉK: A Debreceni Törvényszék 25.B326/2017/19. számú ítélete az ítéletábla végzésével I. r. vádlott vonatkozásában is jogerős.

Debrecen, 2019. február 21.

Dr. Elek Margit sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó.